

РЕШЕНИЕ

№ 242

София, 24 септември 2015 година

Върховният касационен съд на Република България, трето наказателно отделение, в съдебно заседание на шестнадесети юни две хиляди и петнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЕЛЕНА ВЕЛИЧКОВА

ЧЛЕНОВЕ: КРАСИМИР ХАРАЛАМПИЕВ
ДАНИЕЛА АТАНАСОВА

при участието на секретаря Илияна Петкова
и в присъствието на прокурора Красимира Колова
изслуша докладваното от съдията К. Харалампиев
н.д № 601/2015год.

Производството е образувано по протест на прокурор от Софийска апелативна прокуратура срещу решение № 3 от 24.02.2015год. постановено по внохд № 0042/2014год. по описа на Софийския апелативен съд с оплаквания за незаконосъобразност и съществени нарушения на процесуалните правила- касационни основания по чл. 348 ал.1, т.1 и т.2 от НПК. В протеста се твърди за допуснати от въззивната инстанция нарушения в дейността ѝ по оценка и анализ на доказателствената съвкупност; за непълен, едностранчив и превратен анализ и оценка на доказателствата, както и за нарушения на правилата на формалната логика, които са намерили отражение в неправилно изграденото вътрешно убеждение на съдебния състав за липсата на доказателствена основа, която по несъмнен начин да сочи за съпричастността на подсъдимия А. Е. М. в деянието предмет на обвинението срещу него по чл. 116, ал. 1, т. 4, пр. 3, т.6 и т. 9, във вр. чл. 115, във вр. чл. 20, ал. 2, във вр. чл. 18, ал. 1 от НК. Предлага се Върховният касационен съд сам да реши делото с правомощията си по чл. 354, ал.5, изр.2, във вр. ал. 3, т. 2 и т. 3 от НПК, като признае подсъдимия М. за виновен по повдигнатото му пред първата съдебна инстанция обвинение.

Срещу въззивното решение е подадена касационна жалба и от повереника на частните обвинители и граждански ищци Й. М. Б., М. М. Б., Р. С. Н., Г. Л. Н., П. Г. У., В. А. У., Л. Г. К., Й. Т. К., Е. И. С., А. М. А. и от частните обвинители Р. К. Б., М. К. М. и Д. К. Я.. В жалбата са изложени също доводи в подкрепа на сочените основания за касационна проверка и отмяна на обжалваното решение по чл. 348, ал. 1, т.1 и т. 2 от НПК, в аспекта на непълна и незадълбочена оценка на косвените доказателства, които са непротиворечиви, логически взаимосвързани и в своята съвкупност водят до несъмнен извод за съпричастността на подсъдимия А. Е. М. в извършване на деянието, предмет на обвинението по чл. 116, ал. 1, т. 4, пр. 3, т. 6 и т.9, във вр. чл. 115, вр. чл. 20, ал. 2, вр. чл. 18, ал. 1 от НК.

Протестът се поддържа пред Върховния касационен съд от представителя на Прокуратурата по основанията и доводите изложени в него.

Повереникът на частните обвинители и граждански ищци също поддържа касационната им жалба по доводите и направеното искане в нея за осъждането на подсъдимия М. по повдигнатото му обвинение.

Защитата на подсъдимия излага съображения, че протестът и жалбата на частните обвинители и граждански ищци са неоснователни, а съдебният акт, който се атакува е правилен и законосъобразен. Сочи, че въззивният съд е изпълнил указанията, дадени в отменителните решения на ВКС, анализирал е всички събрани доказателства, установил е недоказаност на авторството на деянието и правилно е потвърдил оправдателната присъда.

За да се произнесе, Върховният касационен съд съобрази следното:

С присъда № 244 от 27.07.2011год. по нохд № С 1-2006год. Софийският градски съд е признал подсъдимите Т. Д. Д., С. З. Г., А. Е. М. и Г. Й. С. за невиновни в това на 30.07.2004год. в [населено място], [улица], № 1, в клуб-ресторант "С.", в съучастие като съизвършители помежду си и с други неустановени по делото лица, умишлено да са умъртвили М. Б. Б., Л. Л. Н., Г. П. У., В. К. М., М. Й. К. и М.Д. М. и направили опит умишлено да умъртвят А. М. А. и Е. И. С., като опита за последните двама е останал недовършен по независещи от волята им причини, като деянието е извършено предумишлено, с особена жестокост и по начин и със средства опасни за мнозина, чрез използване на огнестрелно оръжие и на обществено място, поради което и на основание чл. 304 от НПК ги е оправдал по повдигнатото им обвинение за извършено престъпление по чл. 116, ал. 1, т. 4, пр. 3, т. 6 и т. 9, във вр. чл. 115, във вр. чл. 20, ал. 2, във вр. чл. 18, ал. 1 от НК.

С присъдата подсъдимият С. З. Г. е признат за невинен да е извършил престъпление по чл. 354а, пр. 3, 5 и 6 от НК, а подсъдимият Т. Д. Д. за невинен да е извършил престъпление по чл. 339, ал. 1 от НК и са оправдани по тези обвинения.

Съдът е отхвърлил предявените от гражданските ищци граждански иски като неоснователни.

На основание чл. 53, ал. 2 от НК съдът е отнел в полза на държавата предмета на обвинението по чл. 354а, ал. 1, пр. 3,5 и 6 от НК, а на свид. В. И. е върнал пистолет „М.“ с фабр. № АЕ 34339 и 45бр. патрона, кал. 9x18.

Присъдата е протестирана с искане осъждането на: С. Г. и А. М. по обвинението по чл. 116 НК; С. Г. и по чл. 354а НК, а Т. Д. и по чл. 339, ал. 1 от НК с предмет на престъплението 70бр. патрони, кал. 7,65. Недоволни от присъдата останали и частните обвинители и граждански ищци, които във въззивната си жалба поискали осъждането на С. Г. и А. М. по обвинението по чл. 116 НК, както и уважаване на предявените граждански иски за обезвреда на причинените от това деяние неимуществени вреди.

С решение № 128 от 02.01.2013год. постановено по внохд № 731/2012год. Софийският апелативен съд потвърдил присъдата.

По касационен протест и жалба от повереника на частните обвинители и граждански ищци Р. С. Н., Г. Л. Н., П. Г. У., В. А. У., Л. Г. К., Й. Т. К., Е. И. С. и А. М. А., както и на частните обвинители Р. К. Б., М. К. М. и Д. К. Я. и по касационна жалба от повереника на А. В.-майка и законен представител на малолетната М. М.-частен обвинител и граждански ищец, с оплаквания за допуснати нарушения на процесуалния и материалния закон при постановяване на въззивното решение и искане за връщане на делото за отстраняването им от друг състав, е образувано н.д. № 395/2013год. по описа на Върховния касационен съд, трето н.о. Доводите на прокурора и на жалбоподателите са били намерени за основателни и с решение № 170 от 19.07.2013год. атакуваният съдебен акт, постановен по внохд № 731/2012год. на САС е отменен и делото е върнато за ново разглеждане с указания за отстраняване на констатираните при касационната проверка нарушения.

С решение № 18 от 09.04.2014год. по внохд № 63/2013год. на САС първоинстанционната присъда отново е потвърдена.

По протест на прокурора и жалби на частните обвинители и граждански ищци срещу постановеното въззивно решение е образувано н.д. № 917/2014год. на Върховния касационен съд, първо наказателно отделение, който се произнесъл с решение № 325 от 23.09.2014год. С решението си касационният състав е оставил без разглеждане касационните жалби от повереника на частните обвинители и граждански ищци Й. М. Б. и М. М. Б., като процесуално недопустими, тъй като въззивното решение по внохд № 731/2012год. на САС не е било оспорено от тях и не са участвали като страна в касационната производство по н.д. № 395/2013год. на ВКС. Това обстоятелство изключва възможността същите тези лица да участват като касатори и в настоящото производство, поради което настоящата им жалба също следва да се остави без разглеждане.

Съдебният състав на първо н.о. е намерил за неоснователен протеста и жалбите по доводите за незаконосъобразност на въззивното решение в частта, с която е потвърдена присъдата по оправдаването на С. Г. по обвиненията срещу него по чл. 116 и по чл. 354а от НК, както и на подсъдимия Т. Д. по обвинението по чл. 339, ал. 1 от НК. По отношение на подсъдимия А. М. касационният съд е приел, че протестът е основателен и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав на САС със съответните указания за допълнително изследване на факти и обстоятелства свързани с предмета на доказване по отношение обвинението предявено срещу М..

С решението, предмет на настоящата касационна проверка, Софийският апелативен съд е потвърдил първоинстанционната присъда по отношение оправдаването на М. по чл. 116 от НК и по отхвърляне на предявените от ищците срещу него искиви претенции, основани на деликтна отговорност.

Върховният касационен съд, трето наказателно отделение, като обсъди доводите на страните и извърши проверка на атакуваното решение в пределите по чл.347 от НПК, намира касационния протест и жалбата на частните обвинители и граждански ищци за неоснователни.

При новото разглеждане на делото апелативният съд, след провеждане на съдебно следствие с допълване на доказателствената съвкупност е направил решаващите си изводи, след собствен анализ и оценка на доказателствата, при спазване на процесуалните правила при формиране на вътрешното си убеждение за установяване на обстоятелствата от предмета на доказване по чл.102 НПК.

В пълен обем са изпълнени указанията ВКС посочени в предишното отменително решение. При настоящата проверка на данните по делото не се установи, въззивната инстанция да е допуснала нарушения при оценката на доказателствените източници. Преодолени са допуснатите грешки и процесуални нарушения при предходните разглеждания на делото при оценката на доказателствения материал. С подробни и убедителни съображения са обсъдени наличните по делото доказателствени материали, изяснени са и необсъдените при разглеждането от предходните инстанции по фактите противоречия в тях, подложени са на задълбочен анализ и оценка при спазване правилата на формалната логика, взети са предвид онези данни, които са били игнорирани.

В решението са изложени ясни, пълни и логични мотиви, които дават основание да се приеме, че вътрешното убеждение за съда е изградено в съответствие с принципните норми на чл.13, чл.14 и чл.107 ал.3 НПК. Приетите за установени фактически положения и изводите от тях, за невинност на подсъдимия М. да е участвал в престъплението, предмет на обвинението, се основават на комплексната и обективна оценка на събрания доказателствен материал. Изложените в протеста и жалбата на частните обвинители и граждански ищци основания за неправилни правни изводи в тази насока са били предмет на обсъждане в решението на въззивната инстанция и за да бъдат отхвърлени като несъстоятелни по реда на чл. 339 ал.2 НПК са изложени пространни съображения, които се споделят и от касационния състав.

В изпълнение на задълженията си като въззивна инстанция и тези, произтичащи от указанията в предишното отменително касационно решение за уточняване на часа на извършване на инкриминираното деяние, съдът е провел съдебно следствие, при което е изискал справки от ЦСМП и от МВР-ГД "Криминална полиция"-Оперативен дежурен център, дали се пазят записи от подадени сигнали за извършеното на 30.07.2004год. убийство в ресторант-градина „С.". Отговорите от тези институции са били отрицателни, тъй като съответните формуляри, в които се попълвали исканите данни, са били унищожени като документи с изтекъл срок на съхранение.

В хода на въззивното следствие са приобщени към доказателствения материал заключението по протокол № 12/ДОК-452/ на видеотехническата експертиза, депозирано пред въззивния състав по внохд № 731/2012год., като съдът повторно е изслушал изготвилите го експерти. Обект на тази експертиза е била видеокасета VHS „Panasonic" със записи за времето от 07.30часа до 15.30часа на 30.07.2004год. от 9бр. охранителни видеокамери, разположени в района около сградата, ползвана към тази дата от „Б. Х." на [улица], а задача на експертите-да отговорят дали заснетият с камерите автомобил м."Нисан Примера" е идентичен с открития на 31.07.2004год. и изоставен от водача му на [улица], в [населено място], също такава марка автомобил и дали вторият заснет автомобил е марка „Субару", модел „Л.". В отговор на поставените им въпроси експертите са установили пълно сходство по общи, но не и по частни признаци/поради лошата резолюция на изображенията/-за вид, марка и модел между сравняваните от записа и открития изоставен без регистрационни намера автомобил, който преди инкриминираното от обвинението деяние, е бил предмет на престъпно посегателство по чл. 346 от НК на 26.03.2004год. и отнет от собственика му-свид. Л. К. Л..

Отново в изпълнение на указанията на предишния касационен състав апелативният съд е поставил допълнителна задачата на експертите да отговорят за обхвата в метри на всяка от охранителните камери, в каква посока е правила запис всяка от камерите и имало ли е такива насочени към ул"К.", в посока към ресторант"С." или [улица]. В заключението си експертите са отразили, че през м. юли-август 2004год. само камери № 7 и № 8 от видеоохранителната система са имали зрително поле към участъка на [улица], водещ към [улица], в посока към ресторант „С." и заснетите с тях на 30.07.2004год. леки автомобили отговарят по външни белези на „Нисан Примера" и „Субару Л."

Съдът назначил видеотехническа експертиза, която да анализира открито копие на компактдиск"PRINCO"/описан в протокол за доброволно предаване от 30.07.2004год., т.1, л. 81 от д.пр./изискано и представено от СДВР, което не е било изследвано до този момент/ и установи какво е съдържанието на файловете от него и има ли годни за идентификация лица и предмети. Експертната установила, че дискът съдържа записи от видеонаблюдение, в периода от 15.08ч. до 15.42ч. от статична охранителна камера № 4 на обект на Български спортен тотализатор, регистриран на [улица], насочена основно към входния портал на обекта, поради което изображенията на лица и на преминаващите по улицата МПС били дефокусирани и поради това, не можело да бъдат разграничени общи и частни признаци, позволяващи извършване на идентификация.

На базата на посочените заключения и останалите анализирани поотделно и съпоставени доказателства съдът е направил извода, че те не са достатъчни, за да се приеме по несъмнен начин съпричастността на подсъдимия М. към извършеното престъпление, като е даден убедителен отговор на всички възражения, направени от прокурора и частните обвинители във въззивния протест и жалби за тяхната несъстоятелност.

Обобщавайки всичко изложено не може да се отпрати критика към въззивния съд за липсата на процесуална активност и недисциплинираност, свързана с дадените от предишните касационни състави указания за допълване на доказателствената съвкупност от значение за правилното решаване на делото.

Пред настоящата инстанция отново основното възражение на прокуратурата и частното обвинение е свързано с авторството на инкриминираното деяние, като се поддържат доводи, че събраните по делото косвени доказателства са достатъчни за извода, че М. е един от авторите на извършеното престъпление. Като такива се поддържат: наличието на биологичен материал и дактилоскопни следи, оставени от М. върху пластмасова бутилка, открита в купето на изоставения л.а. "Нисан Примера" при извършения оглед на автомобила на 31.07.2004год., което моторно-превозно средство е било според прокурора, непосредствено до местоизвършване на убийството, както и заключението на експертите по видеотехническите експертизи за наличие на пълно съвпадение на общите признаци на заснетия от разположените в близост до местопрестъплението охранителни камери "Нисан Примера" с автомобила, забелязан на 30.07.2004год. от свид. Г. В., изоставен и без регистрационни номера на [улица], в@@@27@ [населено място]. В касационния протест за пореден път се развива оплакването, че въпреки категоричните доказателства, съдът е приел недоказаност на връзката между подсъдимия М. и лекия автомобил „Нисан Примера“. Прокурорът счита, че неправилно съдът е интерпретирал заключението на експертите от видеотехническата експертиза за сходството на заснетия от видеокамерите автомобил и този открит изоставен на 31.07.2004год. в[жк], като съдът фрагментарно, а не в тяхната последователност и взаимовръзка е анализирал останалите факти за откритите биологични и дактилоскопни следи оставени върху откритата в купето му бутилка, които косвени доказателства са достатъчни, за да се направи извода за съпричастността на М. към извършеното покушение.

Съобразно правната теория и съдебната практика осъдителната присъда може да почива и само на косвени доказателства, стига по безспорен начин да е установена тяхната неразривна фактическа и логическа връзка, при която да не е възможен друг извод, освен единствения - за извършеното деяние и неговото авторство.

Тази връзка, обаче, в конкретиката на случая не е налице. По делото не се спори, че не са събрани каквито и да било преки доказателства за съпричастност на подсъдимия М. към извършеното престъпление. Не е открито оръжието, с което е причинена смъртта на пострадалите, не са открити и биологични следи от подсъдимия на местоизвършване на деянието. В мотивите на решението е отделено особено внимание и на подробен анализ са подложени единствените косвени доказателства по делото, в подкрепа на обвинителната теза, за които се акцентира в протеста и в жалбата. Косвените доказателства са съпоставени поотделно и в съвкупност с всички свързани с тях доказателствени източници, за да се направят изводите, че не са достатъчни да изградят единна непрекъсната доказателствена верига, така че да водят до единствено възможен извод за участие на подсъдимия М. в престъплението. Поради това, не е оборена неговата и на защитника му последователна позиция при разглеждане на делото, че не е участвал в това деяние.

При това положение крайните изводи за недоказаност на авторството на престъплението не са направени в нарушение на посочените в протеста и в касационната жалба на частните обвинители процесуални правила/чл. 13 и чл. 14, чл. 107, ал. 2 и ал. 5 т НПК/. В случая, наличните косвени доказателства не могат да послужат като единствена основа за постановяване на осъдителна присъда. Отсъствието на хармонична верига от факти, свързани помежду си и с основния факт, не водят до единствено възможен извод за авторството на деянието в лицето на подсъдимия М..

Като взе предвид всичко гореизложено, касационният състав споделя изводите на решаващия съд, че по делото не са събрани доказателства, които да подкрепят обвинителната теза за участието на М. като съизвършител в престъплението по чл. 116 от НК. Не са налице законови основания касационният състав да упражни правомощията си по чл. 354, ал.5, изр.2 от НПК и да осъди оправдания подсъдим А. М..

По изложените съображения касационният протест и жалбата на частните обвинители и граждански ищци са неоснователни и следва да се оставят без уважение, а атакуваното въззивно решение, като правилно и законосъобразно, следва да се остави в сила.

Ето защо и на основание чл.354, ал.1, т.1 от НПК Върховният касационен съд, трето наказателно отделение

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ касационната жалба на Й. Б. и М. Б. като процесуално недопустима.

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3 от 24.02.2015год., постановено по внохд № 0042/2014год. по описа на Софийския апелативен съд.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: